

udvalget have deres egne Medlemmer og Socialdemokraterne været med til at gaa ind paa denne Bevilling.

Min ærede Nabo (Zahle) var fraværende fra Byen paa et Ferieophold, og da han kom tilbage, spurgte vi ham den 31. December meget naturligt: Hvorledes forholder det sig, at der i Regeringspartiets Presse fremkommer Udtalelser om, at Finansudvalget som Helhed har tiltraadt dette. Dertil svarede han den 31. December, hvad den ærede Ordfører har oplæst: At man ikke har forhandlet det finansielle Spørgsmaal, men at det var et Spørgsmaal af almindelig Art, der var fremdraget, nemlig, hvad der var bedst for Soldaterne. Den ærede Ordfører er ogsaa i Dag, i nogen Modstrid med, hvad senere den højtærede Forsvarsminister fremhævede, højtæt til den Anskuelse, at Forhandlingen i Finansudvalget ikke var nogen Forhandling, der sluttede i en finansiell Bemyndigelse fra Finansudvalgets Side til Forsvarsministeren. Saa skred Sagen videre paa den Maade, at „Politiken“ bragte en Række Fremstillinger af dens Forhistorie, og da vi vare henimod Slutningen af den, udsendte den højtærede Forsvarsminister en Redegørelse, af hvilken det ganske tydeligt fremgaar, at den højtærede Minister paa dette Tidspunkt har tænkt sig Sagen ordnet administrativt og ikke har tænkt sig at henvende sig til Lovgivningsmagten i Aar. I denne Redegørelse staar følgende:

„Da det i Lovforslagets Bemærkninger udtrykkelig er anført, at Garnisoneringen ikke er omtalt i Hærlovsforslaget, fordi det er ønskeligt, at Administrationen har Frihed til at ændre den efter Forholdenes Krav“,

da der i samme Bemærkninger er gjort Rede for, hvilke 6 nye Garnisonsbyer paa Sjælland man paatænkte at benytte, „for saa vidt der kan opnaas tilfredsstillende Overenskomster“ med dem, og da der hverken ved Lovforslagets Behandling i Rigsdagen eller i selve Loven er taget noget som helst Forbehold overfor Administrationens Frihed i denne Sag,

er man gaaet ud fra, at Garnisonsforholdene ville kunne ordnes administrativt“.

Her erklærer den højtærede Minister, at det er ham, Ministeriet, Administrationen, der i Henhold til, hvad der tidligere er foregaaet, har Bemyndigelse til at ordne denne Sag. Mod denne Opfattelse protesterede vi selvfølgelig. Fortsættelsen i Fremstillingen gaar nu i samme

Retning. For det første godgør Skrivelsen nemlig, at Indenrigsministeriet har approberet Garnisonsoverenskomsten, uden at Bevillingsmyndigheden har givet sin Tilslutning — det er allerede sket den 9. November —, og Skrivelsen udvikler videre, at nu staar kun Krigsministeriets Approbation tilbage. Denne Approbation sættes saa i direkte Forbindelse med Finansudvalgets Stilling. Om Skrivelsen af 10. December siger Redegørelsen nemlig følgende: „Efter at Finansudvalget derpaa ved Skrivelse af 10. December 1910 havde meddelt Forsvarsministeren, at „det billiger, at Indkvarteringen sker ved Opførelse af Kaserne og ikke ved Indkvartering hos Borgerne“, gav Krigsministeriet under 15. December 1910 1ste Generalkommando Ordre til at lade Oberst Thortsen afslutte de endelige Overenskomster med Byerne under Forbehold af Indenrigsministeriets og Krigsministeriets Approbation. Denne endelige Afslutning er, saa vidt vides, omtrent tilendebragt, saaledes at Overenskomsterne kunne ventes indsendte til Ministeriets Approbation i den nærmeste Fremtid“. Denne Redegørelse sætter altsaa Ordren til Oberst Thortsen i direkte Forbindelse med Finansudvalgets Skrivelse og bygger paa denne som det Led, der skulde til, før Bemyndigelsen til Oberst Thortsen afgaves. Nu er det af den ærede Ordfører i Dag erkendt, at Skrivelsen fra Finansudvalget ikke var en saadan Bemyndigelse af finansiell Natur til Krigsministeren, som han her i Redegørelsen har givet det Udseende af, men over hele Landet, i hele den ærede Ordførers Presse blev Sagen forstaaet saaledes som i Redegørelsen fremstillet, idet man ustandselig i Pressen rev vore Finansudvalgsmedlemmer i Næsen, at de havde været med til at give denne Bemyndigelse. Men desuden fremkom jo denne Fremstilling for at give en Redegørelse for hele Forholdet, og hvis det paa det Tidspunkt havde været den højtærede Ministers Hensigt at fremsætte Forslag paa Rigsdagen i Aar ved Ændringsforslag til tredie Behandling af Finansloven, havde den højtærede Minister selvfølgelig sluttet Redegørelsen med at sige: Men denne Approbation vil ikke blive given, før der paa Finansloven ved Ændringsforslag til tredie Behandling er givet Hjæmmel derfor. At den højtærede Minister har udeladt dette af denne Redegørelse, som skulde være en fuldstændig Fremstilling af hele denne Sag, viser ganske tydeligt, hvad Meningen var med de Ord, som jeg